

Cumartesi sabahi Ankara dan yola ciktik,
ve planlandigi gibi Suruc a vardik...
Suruc YIBOda sevgili Hocalarimiz Mahmut Hoca ve Deniz Beyle birlikte
olduk... Viransehir den bizi taniyan gecen sene Suruc YIBO projemizden
dost yuzler vardi... Tabii eski bir gonullumuz Ali nin kalkip
Birecik ten gelmesi de hos bir surprizdi...

Gunluk notlari Aydin olmayinca, ki Aydin i da bekliyoruz bir sure sonra
sevgili Kubra kaleme aldi... Kubranin cumartesi ve pazar notlarini
aktariyoruz...

Pazar gunu Dumlukuyu Muhtarinin evinde kahvalti yaptik
gerçekten verdigimiz zahmete cok uzulduk... Ne hazirliklar yapmislar
nasil utandik tahmin edemezsiniz...

Dun gece Akcakale ye geldik, bir bahar aksami, neredeyse disarida
yemek yenebilecek durumdaydi...

Etkinliklerimiz su an surmekte..

Burada birbirinden guzel cocuklarla beraberiz...
size hepsinin sevgi ve salamlarini yolluyoruz...

Tum destekcilerimize, dostlarimize tesekkur ediyoruz...

ILKYAR

Suruç Dumlukuyu'dan...

04.02.2012

Sabahın erken saatlerinde başlayan yolculuğumuzda birikmiş hasretin yavaş yavaş azalacağını düşündüğüm noktada, daha da arttığına şahit olduğumu fark ederken fark ediyorum içimdeki çocuk özlemimi..Bu özlem olanca sıcaklığı ile yakıyor içimi. Sıcaklığın etkisiyle sohbetimin her satırına, dinlediğim müziklerin her notasına, esprilerime, gülüşlerime, repliklerime usulca yerleştiriyorum dokunduğum ve dokunulmayı bekleyen her bir çocuğu. Bu öyle bir dokunuş ki özüme kadar işleyip sarmalıyor beni ve ben bu dokunuşun varlığıyla sarsılıyorum. Yolları aşarken iklimlerin, doğanın dönüşümüne şahit oluyorum. Şaşırıyorum... Sarsılıyorum... Şaşkınlığın ve sarsılmanın etkisiyle her saniye, her dakika yeniliyorum içimdeki hasreti. Hasrettir insanları yakınlaştıran, ulaşılmak isteneni gönüllerde canlı tutan. Gariptir, Ankara-Şanlıurfa arası yolculuğum kendi kendimle hesaplaşmamla, bu otobüste bulunuşumuzu sorgulamamla, bu sorgulamanın içinde kendimi bulduğum anda sorgulamanın öznesi olduğumu fark etmekle, bir özne olarak 'çocuğun' yaşamımdaki anlamını bulmamla, buluşumla beraber daha bir özlemlerle doluşumu an be an yaşamamla geçti, gitti...

Şimdi Suruç Yibodayız. Çocukların evlerinden henüz dönmediği, donuk ve renksiz bir binanın bizi karşılayacağını düşünürken karşılaşıyoruz bir demet kardelenle okulun bahçesinde. Kardelen diyorum, çünkü onlar gerçekten tüm zorluklara göğüs gererek, acımasız koşulların üstesinden gelerek yerleşmişler buraya. Küçük, cılız bedenleri depremle gelen enkazların arasından nasıl da kurtulduğunu düşünürken çocuk gülüşleri ve kahkahalarıyla doluyor kulaklarım. Ezgiye dönüşüyor, nağmeler rüzgârın esintisine kapılıp gidiyor. Biz de kendimizi rüzgâra kaptırmaya çoktan hazırız zaten. Yakıcı soğğun inadına kovalamaya başlıyoruz birbirimizi. Kovalarken, birbirimize dokunurken ısınıyoruz ve ısınmanın etkisiyle aramızdaki sınırları eritiyoruz. Kucaklıyoruz birbirimizi, sanki yıllardır birbirini görmeyen dostlar gibi. Bu işte bir gizem var, çözümü imkânsız. Nasıl oluyor da bir çocuk hiç görmediği, hiç aşına olmadığı, yaşamsal hiçbir bağı olmayan bir kişiye böylesine içten sarılabiliyor. Nasıl oluyor da sarılırken gözleri parıldıyor, tir tir titrese de yanında kalmayı yeğliyor, küçük bedeninin içinden taşan kocaman tertemiz yüreğiyle bir 'yabancı'yı kucaklayabiliyor. Doğrusunu söylemek gerekirse bu soruları cevaplandırmaya, bu esrarı bozmaya hiç niyetim yok. Bu belirsizlikte mutlu olduğumu hissediyorum ya işte bu bana yeter!

Elveda Erciř'in güzel çocukları... Sizi özlemle anacağım her zaman...

Kübra Özkan
Uludağ Üniversitesi
Sosyal Psikoloji YL.

05.02.2012

Güneş erken doğuyor buralarda. Sabahın erken saatlerinde ayrılıyoruz Suruç Yibo'dan. Bizim minikler uyuyor olsa gerek, hiçbir hareket yok bahçede. Sessizce biniyoruz otobüse ve Dumlukuyu Köyü'ne doğru koyuluyoruz yola. Etrafımız gözün alabildiğince ova. Bodur fıstık ağaçları bekçisi olmuş tarlaların. Geniş, kurak tarlaları aşarken Dumlukuyu Köyü'ne yaklaştığımızı fark ediyoruz. Mavi kapılı, küçük pencereci, taştan yapılmış, tek katlı evler karşılıyor bizi. Köy muhtarının evinin önünde durduruyoruz otobüsü. Birçok köylü sıralanmış bizi bekliyor bahçede. Uzun selamlaşma merasiminden sonra odalara giriyoruz. Yer minderlerine sıra sıra diziliyoruz. Birazdan ilçe kaymakamı gelecek ve kahvaltımızı yapacağız. Mutfakta anne, gelin, damat, kaynana, çocuklar, ağabeyler koşturuyorlar ve biz verdiğimiz zahmetin altında ezilip büzülüyoruz. Oysa ki öyle bir heyecanla, sevgiyle, saygıyla hazırlıyorlar ki her şeyi işte diyorum Anadolu insanının eşsiz misafirperverliği bu olsa gerek.

Güneydoğu kültürüyle harmanlanmış Dumlukuyu Köyü İlköğretim Okulu.

Heyecanla okulun bahçesine koşturan çocuklar... Kardeşlerinin ellerini sıkıca tutup bir anne edasıyla onları koruyan kız çocukları... Utangaç bakışlarıyla süzüyorlar bizi. Merak ediyorlar ama bunu ustaca bir gizlilikte saklıyorlar. Neden geldik acaba Dumlukuyu Köyüne? Bu sorular cevaplanıyor birer birer saatler geçtikçe. Bu soruların cevaplanması ile birlikte çocuklar sabahki utangaçlıklarından yavaş yavaş sıyrılıyor, sınıflarda parmaklar yükseliyor, kahkahalar artıyor; ancak zaman neden bu denli hızlı akıp geçiyor? Kitaplar dağıtılıyor, deneyler yapılıyor, ödüller sahiplerine veriliyor ve biz gidiyoruz...

Köyün taşlı, dar sokaklarından adım adım ilerlerken evlerinin avlularına, damlarına çıkmış çocuklara, anne ve babalara son defa el sallıyoruz. Elveda yanık tenli çocuklar... Elveda bir güvercin olup uzun kavakların dallarında yuva kuran

çocuklar... Elveda hayal kurmaktan korkmayan çocuklar... Bir gün tüm hayalleriniz gerçeğe dönüşecek, inanıyorum.

Kübra Özkan
Uludağ Üniversitesi
Sosyal Psikoloji Y.L.